

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 56

De waarheid der bedelingen

‘Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?’ (Luc. 6:46). Deze uitdagende woorden richtte onze Here Jezus tot Zijn discipelen, mannen die hun lot met Hem verbonden hadden. En nu ik over deze woorden nadenk, moet ik erkennen dat, hoewel ik Hem mijn Heer noem, beweer een gelovige in Hem te zijn, een volgeling van Hem, ik heel goed weet dat ik enkele dingen die Hij heeft gezegd niet doe, dat ik ook nooit geprobeerd heb ze te doen en ook niet de intentie heb om zo’n poging te wagen. Als mij gevraagd wordt hoe ik mijn bekentenis rechtvaardig, zal ik wijzen op het grote Bijbelse principe van de waarheid der bedelingen.

Hij, die ik erken als mijn Heer, heeft bijvoorbeeld ondubbelzinnig in Mattheüs 5:42 verklaard: ‘Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u lenen wil.’ Van dit bevel heb ik nooit een leefregel voor mijzelf gemaakt en ik ben ook niet van plan om dat te doen. Hoewel ik graag andere mensen help in hun nood ben ik altijd uiterst voorzichtig met deze dingen geweest. Toch voel ik me niet schuldig omdat ik niet voldaan heb aan deze woorden van mijn Heer en ik accepteer geen kritiek dat ik dit niet gedaan heb. Ik zal wederom wijzen op het Bijbelse principe van de waarheid der bedelingen.

Toen de Here Jezus Zijn twaalf discipelen uitzond, beval Hij hen geen weg in te slaan die hen naar de volken zou voeren, geen Samaritaanse stad binnen te gaan en alleen te gaan naar de verloren schapen van het huis Israëls en onderweg aan hen te verkondigen dat het koninkrijk der hemelen aanstaande was, zieken te genezen, melaatsen te reinigen, doden op te wekken, duivelen uit te drijven, allemaal zonder er iets voor in rekening te brengen en geen geld mee te nemen (Matt. 10:5-10).

Voor mijn eigen bediening reis ik heel wat af en elke keer als ik erop uitga, negeer of overtreed ik al deze geboden. Bovendien weet ik uit eigen ervaring dat de meeste voorgangers dat doen; en toch voelen we ons daar niet schuldig onder. Dat komt omdat we in de waarheid van de bedelingen

geloven en daarnaar handelen. Er zijn echter veel mensen die haar wél in praktijk brengen, maar toch belachelijk maken en ontkennen dat zij erin geloven.

In verband met een waarschuwing voor de onbetrouwbaarheid van de rijken, sprak onze Heer tot Zijn discipelen: 'wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven. Verkoop uw bezittingen om aalmoezen te geven. Maakt u beurzen, die niet oud worden, een schat, die nooit opraakt, in de hemelen, waar geen dief bij komt en geen mot ze schaadt' (Luc. 12:32,33). Als iemand die belijdt een volgeling te zijn van de Here Jezus Christus deze instructies wil opvolgen, gaat hij wat mij betreft gerust zijn gang; maar ik ben dat niet van plan. Het heeft geen zin om voor mijn deur in de rij te gaan staan om giften te krijgen. Als iemand mijn gedrag in twijfel trekt en mij beschuldigt van hypocrisie, zal ik hem geduldig de feiten van de waarheid der bedelingen uitleggen.

Hoewel velen de waarheid der bedelingen bespotten, in het bijzonder de theologen van de kerk, belijd ik trots dat ik een aanhanger van de bedelingenleer ben in mijn behandeling en interpretatie van de heilige Schriften. Bovendien geloof ik niet dat iemand een consequent christelijk leven kan leiden, in overeenstemming met het Woord van God, als hij geen rekening houdt met de bedelingen. Dat betekent niet dat ik blind bepaalde vormen van onvolledige bedelingenleringen volg, zoals naar voren gebracht in *The Scofield Reference Bible*, of dat ik een aanhanger ben van de meer ontwikkelde leer der bedelingen zoals we tegenkomen in *The Companion Bible*. Zevenenvijftig jaar geleden ben ik begonnen als volgeling van Scofield, maar langzamerhand realiseerde ik mij dat hij niet ver genoeg ging op de goede weg, aangezien hij zo verbonden was aan de Engelse leer der bedelingen die vertegenwoordigd werd door J.N. Darby, F.W. Grant en C.H. Mackintosh. Hun gedachten zijn uitgewerkt, begrijpelijk gemaakt en feitelijk als de absolute waarheid door Scofield vastgesteld in de voetnoten van *The Scofield Reference Bible*. Zijn ontwikkeling van hun onderwijs tot een theorie over zeven bedelingen is geen levensvatbare interpretatie en kan niet lang worden vastgehouden wanneer iemand doorgaat met het bestuderen van het Woord.

Hoewel ik respect heb voor E.W. Bullinger, zoals ik iedereen respecteer die ooit een pen op papier heeft gezet om de waarheid te verkondigen, toch schieten zijn geschriften tekort om de juiste richting en leiding te geven aan hen die verder willen gaan in de leer der bedelingen. Er kwam omstreeks vijf jaar voor zijn dood een ommekeer en hij deed een grote stap in de goede richting in zijn opvattingen over de bedelingen, maar hij had de tijd of de gezondheid niet om zijn laatste ontdekkingen duidelijk te maken. Zijn vroegere geschriften vormen geen goede weergave van zijn uiteindelijke standpunten. We komen die ten dele tegen in een boek dat *The Foundations of Dispensational Truth* heet waarin bepaalde studies zijn opgenomen die hij gedurende de laatste vijf jaar van zijn leven heeft geschreven. Maar dat boek

is slechts een inleiding van wat hij had voorgenomen door te geven en één van de hoofdstukken is niet eens zijn eigen werk geweest. Hij is niet de schrijver geweest van het hoofdstuk over 'De drie sferen van toekomstige heerlijkheid.'

Het kleine geschrift *The Mystery* is na zijn dood door iemand anders herzien; maar ik heb niet kunnen achterhalen wie die wijzigingen heeft aangebracht. *The Companion Bible*, een uitstekend werk, is slechts tot aan het tiende hoofdstuk van het Johannesevangelie zijn werk. Vanaf dat punt is het werk zo oppervlakkig en zwak dat het geen waarde heeft. De voortreffelijke appendices achter in het werk zijn alle van hem en zij zorgen ervoor dat het werk zijn geld waard is, wat men er ook voor moet betalen. Laat dus niemand beweren dat ik een volgeling van Bullinger ben, alleen omdat we hetzelfde standpunt innemen over de grote waarheid dat Handelingen 28:28 een grenslijn tussen twee bedelingen is.

Daarom verklaar ik trots en zonder me daarvoor te verontschuldigen, dat ik de leer der bedelingen aanhang, echter zonder gebonden te zijn aan een of ander vast bedelingensysteem. Ik geef grif toe dat ik verder ben gegaan dan de meeste mensen in mijn interpretatie van de bedelingen. En als iemand zich hierdoor gedrongen voelt mij een 'hyper-dispensationalist' te noemen, zal ik niet de moeite nemen om dat te ontkennen. Ik vraag me echter af of iemand té ver kan gaan in een juist en correct uitgangspunt voor de interpretatie. En als dat kan, wie bepaalt dan de grens en wie stelt vast dat allen die een vooropgezette markering overschrijden als 'ultra-dispensationalisten' betiteld moeten worden? 'Wie zijt gij, dat gij eens anders knecht oordeelt?' (Rom. 14:4), is nog steeds de correcte vraag aan allen die dat beweren. Ik ben van plan zo ver te gaan in de waarheid der bedelingen als mijn studies mij brengen en alle mensen die mij kennen weten ook dat ik nooit bewust verder zal gaan dan het Woord van God.

Naar mijn overtuiging kan terecht worden gezegd dat toen het eerste zaad werd gestrooid van het bestuderen van de Bijbel op basis van de bedelingen, er vele vijanden zijn gekomen die er verderfelijk onkruid tussen gezaaid hebben. Het komt heel vaak voor dat de principes van de bedelingen verkeerd worden uitgelegd. De grootste schade is evenwel aangericht toen er begrijpelijke fouten werden gemaakt die vanzelf hersteld zouden zijn als mensen hun studies maar zouden hebben voortgezet. De onjuiste gedachte bijvoorbeeld dat de mensheid verdeeld moet worden in drie klassen, Joden, heidenen en de Gemeente van God, gebaseerd op sommige vertalingen van I Corinthe 10:32, zou nooit als Bijbelse waarheid zijn vastgesteld als een of andere leider de grondtekst had nagekeken en hebben gezien dat er over Grieken wordt gesproken en niet over heidenen. Een leidende persoon lijkt echter, waarschijnlijk uit angst gezichtsverlies te lijden, ergens te hebben geroepen: 'stop' en daarmee werden de halfuitgewerkte ideeën voor altijd afgesloten. Vanaf die tijd werden alle mensen die doorgingen met hun studie, of die hierover vragen stelden, uitgesloten en als kettters bestempeld.

Ook het verleden speelt een rol, toen de Bijbelstudie op basis van bedelingen op een verkeerde manier is begonnen ten gevolge van foutieve en verdraaide semantiek. Niemand schijnt zich druk te maken over 'het voorbeeld der gezonde woorden,' zoals Paulus Timotheüs vermaande te doen in II Timotheüs 1:13. Juist het woord *bedeling* werd verkeerd begrepen en men heeft er een foutieve definitie aan gegeven waarin de elementen van het Griekse woord *OIKONOMIA* volstrekt zijn genegeerd. Bedeling werd gedefinieerd als een periode waarin de gehoorzaamheid van de mens wordt beproefd aan één of andere specifieke openbaring van Gods wil. Er worden zeven van zulke perioden onderscheiden, maar een meer zorgvuldige bestudering doet ze uiteenvallen. De gedachte bijvoorbeeld dat menselijke heerschappij tot een einde kwam toen God Abraham riep, is volstrekt onhoudbaar.

Zoals we echter al eerder opmerkten, ligt het belangrijkste probleem in het woord *bedeling* zelf. In de tijd dat de Statenvertaling tot stand kwam, betekende het woord bedelen beheren, ordenen, besturen. Het woord bedeling duidde op het plan, de methode of de manier van beheren of regeren. Deze betekenissen sluiten zeer goed aan bij *OIKONOMIA* en het is wel duidelijk dat de vertalers dit voor ogen hadden toen zij het woord *bedeling* gebruikten. Maar deze definities zijn nu verouderd. Er zijn nieuwe betekenissen aan de woorden bedelen en bedeling toegekend en deze worden steeds gelezen in teksten waarin deze woorden voorkomen. Scofield gebruikte het woord bedeling om een nieuwe gedachte van hemzelf te beschrijven, een gedachte die op geen enkele manier verband houdt met het Griekse *OIKONOMIA*.

Dit woord is samengesteld uit *OIKOS*, een huis en *NOMOS*, wet. Let wel, het gaat om een huis, niet een gezin. Het feit dat hier het woord *oikos* voorkomt, heeft sommige mensen ertoe gebracht te beweren dat het gaat om Gods handelingen ten aanzien van Zijn gezin, dat wil zeggen Zijn kinderen, de leden van Zijn familie. Dat is een fout die automatisch hersteld wordt bij verdere studie, aangezien het gebruik in het Nieuwe Testament een dergelijke gedachte helemaal tegenspreekt. Zie Romeinen 16:23 (St.Vert.) waar Erastus wordt beschreven als 'de rentmeester (*OIKONOMOS*) der stad.' De mensen die *OIKONOMIA* willen beperken tot het besturen van een gezin, omdat het element *OIKOS* voorkomt, maken zich schuldig aan het sluiten van hun ogen voor het paulinische gebruik van dit woord in de brief aan de Romeinen.

Een bedeling is daarom een bestuur, of om het eenvoudiger voor te stellen, de manier of methode van omgang. Het kan het beste worden begrepen door de vragen te stellen: Op welke manier gaat God om met de mensheid in deze tijd? Of: Wat is Gods huidige bedeling? Beloont Hij altijd het goede en straft hij de boosdoener? Volgt op iedere overtreding of ongehoorzaamheid de passende straf of vergelding? Gaat Hij met de mensheid om op basis van absolute rechtvaardigheid die voor ieder afzonderlijk in gelijke mate geldt?

Ik denk dat het antwoord op deze vragen voor de hand ligt. Uit het Woord van God weten we dat Gods huidige bestuur er een is van genade (Ef. 3:2). Zijn manier van omgang met alle mensen is liefde en welwillendheid tonen aan hen die dat niet verdienen. Hij doet dit passief en Hij doet dit actief. Maar als Hij niet in genade kan handelen, zal Hij in het geheel niet handelen. Hij heeft hiermee een doel. Maar dat zal het onderwerp zijn van een volgende studie.